

Protokol pro zápis kvalitativního dotázníku

Číslo

Datum 22. 11. 2011

Skupina divadla MDB

Vaše jméno Eliška Leplová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 34 (nar. 1977)

Pohlaví muž

Studium Teologická fakulta UP

Povolání podnikatel

Poznámky

Přepis rozhovoru

EL: Začneme tou klasickou otázkou; jak trávíš volný čas?

Většinu volného času trávím tady v DC-čku s mláděma, s mládeží, kde se snažím jim něco malého drobného ze sebe předat. Ukázat jim, že se dá žít i trošičku jinak než jenom u počítače a internetu. A další co mně tak hodně baví, tak to jsou hody a všechno co se týče hodů; takže organizuju hody, zároveň se jich podílím. Když jsme u těch hodů – tancování, tak mě baví tancování, takže taneční, případně v plesový sezóně plesy, no a když je neplesová sezóna, tak navštěvuji divadla, převážně Městský divadlo Brno a jináč... Pak občas Janáčkovu scénu nebo Janáčkovo divadlo, případně Mahenovo divadlo.

EL: Jaké místo ve tvém životě ta kultura, to divadlo zajímá?

Je, řekl bych, poměrně vysoko, protože to obohacuje a člověk tam má kontakt s hercem; je to jiný než třeba kino, kdy kino je spíš tam sednout, vypnout, hodinu jakoby vodpočnout. Člověk většinou s kina odchází, nic si neodnáší jakoby navíc, jo? To kino je taký, řekl bych, neosobní nebo to řeknu, je pěkný v tom divadle vidět to představení. Pokaždé má to představení jinej náboj, jinej... prostě může předat něco jiného, zato ten film je furt stejnej, pak na tom člověk třeba uvidí něco víc, ale ten film může člověk vidět opravdu 20-krát a je to relativně na jedno brdo, zatímco v tom divadle opravdu cítí ten kontakt s hercem, to že to divadlo žije prostě jinak.

EL: A jakou máš jako frekvenci osobní návštěvnosti?

Jak kdy...

EL: Třeba měsíčně?

Měsíčně. To já nevím, tak dvakrát měsíčně do divadla.

EL: A jaké divadlo nejčastěji navštěvuješ?

Nejčastěji Městský divadlo Brno Hudební scéna.

EL: A jaký typ divadla preferuješ? Buď jako žánry, když se vezmou – komedii, tragédii nebo drama nebo tragikomedii?

No to je těžký, protože podle toho na co člověk má jakoby náladu, podle toho co taky hrají, protože když jako hrajou měsíc Mary Poppins, prostě buď člověk do toho divadla jde a má chuť na tu Mary Poppins už potřetí anebo měsíc trpět a do toho divadla nepude, takže je to jakoby těžký kolikrát jakoby říct na co pude. Jsou pak představení vyloženě jakoby srdcová záležitost. Jako Probuzení jara prostě je... prostě... ted'ka nevím kam to zaradit, je tragédie?

EL: Jo, dětská tragédie.

Jo, dětská tragédie, takže jako například, ale ne že by člověk vyhledával jenom tragédie vždycky, jo? Protože i na Mozarta může jít a na jednu stranu je to tragédie a na druhou stranu i poměrně odlehčený, takže člověk si v tom prostě najde to, co, řeknu, asi potřebuje. Takže nejsou jako že bych preferoval jenom tragédie nebo jenom komedie, jo? Spíš v poslední době víc preferuji ty muzikály, prostě jsou... no jednoduší, no člověk na ně chodí no.

EL: A když vezmeme divadlo z hlediska prostoru, máš radši komornější scénu nebo velký prostory, velký jeviště?

Řekl bych, radši komornější a pak tak jde o ten náboj toho divadla, protože můžeme říct, že když jsme byli na Mam'zelle Nitouche ve františkánských zahradách tak, tam je, plácnu, 500 lidí, ale je to relativně komorní a člověk si to představení užije úplně jinak, jak když prostě bude na Nový scéně nebo Hudební scéně, kde je taky 500 lidí, ale tam chybí jakoby trošičku náboj, takový... jo? Takže jakoby zase podle toho co hrajou, může jít na kus 1000 lidí a bude to pěkný, ale může jít na kus 1000 lidí a to už nemůžu užít, ale spíš ta komornější scéna, ale zas sedět tam sám, to taky není úplně ono.

EL: Máš nějakého svého oblíbeného tvůrce nebo dramatika? Teda současného žijícího; tak sleduješ jeho dílo i v jiných, mimobrněnských scénách?

Moc ne.

EL: Myslíš si, že Městské divadlo, když se zaměříme na Městské divadlo, tak má nějaké specifikum, kterým se vymezuje vůči jiným divadlům?

Tak Městský divadlo, kdybych to vzal, tak ono se vymezuje, protože díky tomu, že má vlastně Hudební scénu, tak je to tím pádem v Brně muzikálový, nebo ne že jediný, ale téměř jediný muzikálový divadlo, protože pak máme vlastně vymezený Janáčkovovo divadlo, což je spíš opera a balet, Mahenovo divadlo je vlastně činohra, takže třeba Městský divadlo je vlastně opravdu jako hudební. Takže oproti ostatním divadlům jsou opravdu reper... oproti brněnským divadlům opravdu vyhranění, jakoby někde jinde, jo? Zatímco oproti pražským, kde těch muzikálů hrá podstatně víc scén, tam by asi mělo podstatně více konkurence, ale zase třeba oproti tý Praze spíš přebírá, řekl bych, autorský, buď mají to vlastní muzikály anebo přebírají jakoby světový muzikály, tak si ani s tou Prahou nekonkurují, protože Praha jsou taky hodně autorský muzikály, takže mi připadá, že si vlastně nekonkurují takhle.

EL: A když se chystáš do divadla, tak podle čeho si vybíráš představení?

Podle toho, co mě třeba zajímá, že pokud jsem to ještě neviděl, tak bych to třeba rád viděl, aby si člověk mohl udělat názor, potom taky podle toho času, že kolikrát má člověk volnej večer, tak si řekne, že bych mohl do divadla zajít a třeba se jde podívat na ten kus ještě po druhý, po třetí, aby si vlastně mohl udělat... to třeba jinak prožít nebo nasát atmosféru. Když má špatnou náladu a vidí, že tam budou hrát komedii, tak mu to tu náladu zvedne, a nebo říká, že bych si chtěl trochu popřemýšlet a hrajou něco dramatičtějšího, tak taky člověk může do toho divadla zajít, takže je to, řekl bych, spíš podle času a nálady. Samozřejmě, řeknu, muzikál nebo třeba repertoár, který mě třeba nezaujme, nebo to člověk už viděl a pak si člověk řekne: stačilo jednou, pak prostě do toho divadla nepůjde, ale hromada těch kusů je, že si člověk řekne: a ještě bych to chtěl vidět jednou, a nebo i dvakrát.

EL: A když si to dané představení vybereš, řídíš se recenzemi? Jako, přečteš si předtím nějakou recenzi nebo přímo ten dramatický text, než se vydáš na to určitý představení?

No někdy si přečtu recenze, abych tušil vo čem to je, aby se člověk neřítíl na to představení a nezjistil, že je to něco jinýho nebo něco úplně jinýho, ale aby si to dokázal trošičku zařadit a nebyl úplně překvapenej, takže kolikrát si člověk přečte aspoň obsah nebo ten úvod no... a přečte i ty recenze, když už na tom internetu jsou, protože když jde na tu premiéru, tak tam ty recenze ještě nejsou.

EL: S kým chodíš do divadla?

Většinou chodím sám, případně když to vidím po druhý, nebo chtěl bych to vidět po druhý a líbí se mi to, tak se snažím někoho pozvat a vlastně tím třeba někoho i obohatit. Málokdy zvu někoho nebo беру někoho na poprvé, když to vidím, to většinou chodím sám a když se mi to líbí, tak se snažím pozvat kamarády, kamarádky, abych tam nebyl sám, abych jim mohl něco předat.

EL: Takže jsi při výběru spíš ten aktivní divák, kterej jakoby pozve toho druhýho?

Tak. Aktivní.

EL: Jak rychle si vybíráš představení? Jestli třeba máš měsíc před představením program a vybereš si ho až na další měsíc nebo třeba se rozhodneš odpoledne, že půjdeš do divadla?

Většinou si projdu ten program a podívám se co hrají další měsíc, abych tušil a tomu se snažil přizpůsobit si ten program, ale nejsou tak, že bych si řekl třeba: za měsíc budu v pátek na to představení. Když to hrajou třeba třikrát a po sobě, tak vím, že přibližně v tom a v tom to hrají a pak se snažím přizpůsobit se, jak mi vyjde čas. Takže vím, že chcu jít, ale je mi jedno jestli budu v pondělí, úterý nebo středu, ale vím, že jeden z těch dnů si vyberu, který mi bude vyhovovat časově asi nejlíp, jo? Ale až v ten okamžik ty aktuální tři dny se člověk prostě rozhoduje.

EL: A podle čeho si tak vybíráš to představení? Jestli podle herců nebo obsazení anebo podle dramatika nebo podle názvu hry?

No podle... První je podle názvu hry. Potom si člověk, samozřejmě, přečte vobsazení, ale s tím člověk nic nenadělá, maximálně se může optat, kdo tam alternuje, ale to se člověk na internetu nedoví, to se doví až přijde do divadla a koukne a: aha, tak dobře nebo aha, tak špatně, takže to je trošičku jakoby nevýhoda. Mohlo by být na tom internetu i třeba obsazení na tu aktuální dobu; pokud teda nejsou v tom, že sem to přehlídli a ono to tam někde je. Ale to tím si nejsou jistí. Většinou to obsazení zjišťuji až v daný okamžik, když člověk přijde do divadla, ale samozřejmě, prostě se dozví dopředu, že tehdy bude hrát ten a ten a je to třeba oblíbenej herec nebo opravdu dobrej herec, tak člověk jde většinou na to, když ví, že ta kvalita je trošičku vyšší.

EL: A teď mi řekni, z jakého důvodu chodíš do divadla? Jestli to bereš jako společenskou událost nebo jako určitou formu vzdělání.

Pokud jdu sám, tak to určitě není jako společenská událost, ale je to opravdu spíš vidět a být taky v obraze, co se v tom divadle hraje, aby člověk nebyl zaskočen, jak se říká, má se zkusit všechno, tak, aby věděl, jak ta hra vypadá, jak se to dá třeba ztvárnit. Aby třeba i viděl, když některý hry viděl před 20 rokama, tak najednou ten pohled na tu hru toho režiséra i celého toho, řekl bych, divadla – režisér, toho sboru, může být třeba úplně jinej, takže aby člověk byl trošičku v tom obraze kulturním, aby nebyl úplně zaskočen, takže vlastně takhle jako spíš si vybírám, abych byl, když už tam jdu po druhý, potřetí, tak opravdu člověka zajímá jak to hrajou jiní herci nebo si tam opravdu odpočinout.

EL: Kdyby ti večer kolidovalo divadlo nebo divadelní představení s jinou akcí, třeba s koncertem oblíbené kapely, tak co bys preferoval? To divadlo nebo tu kapelu?

To je dost těžký, protože člověk by si musel dát proti sobě nejenom ty dvě akce; ale někdy můžou zajít do toho divadla i jindy. Jestli to hrajou už naposledy, tak půjdu určitě na derniéru, když to budou hrát na začátku, že to budou hrát dlouhou dobu, tak půjdu na ten koncert oblíbenej. Ale na tom reálném zvažování, nedá se říct, že vždycky půdem do divadla, jo? Jestli je spíš šance to vidět znovu nebo už ne.

EL: A když se chystáš do divadla, máš tu dobu před divadlem jakoby jakýsi rituál, že se připravíš, umyješ se, vezmeš si čistý prádlo, vezmeš oblek nebo jen přečteš program a (hvízdnutí) do divadla?

Přečtu si v Adamově program a kouknu na hodinky: je půl sedmý a pak to už není rituál, pak už je to běh vo čas a je to jako z Adamova do domečku, vykoupat se, pěkně se voblíct, aby tam člověk nešel v riflích a cítil se tam příjemně, rychle do auta a člověk si říká: jen ať mi na pokladně prodají lístek, jen ať mi na pokladně prodají lístek. A když už ho má člověk v ruce, tak si oddechne a jde si užít představení. Člověk by se tam kolikrát snažil přijít dřív a někdy je to opravdu na poslední chvíli, že to člověku opravdu cinkne a podívá se na ten internet: tak co tam dávají, a zjistí, že je tam opravdu něco, co by chtěl vidět. Někdy nad tím mávne rukou a někdy už se opravdu týden předtím těší, že do divadla konečně půde.

EL: A všímáš si publika? Jakoby reakcí, jak jsou oblečení?

No... Jako... Nejsu, že bych si vyloženě prohlížel to publikum. Samozřejmě, člověk si všímá takových věcí na první pohled viditelných; to když skončí hra, jestli publikum je už při první oponě dávno pryč anebo tleská a je z tý hry nadšený; kolikrát si všimne kolik je tam fanynek z JAMU, takže schody jsou obsazený, a jak tam chuděry holky brečí a: to je krásné. No, tak to jsou věci, který si člověk jakoby všimne. Všimne si reakcí, opravdu sem-tam něco zaslechne: je, tahle je strašná, jo? Jsou taky věci, jako si všimne, že někteří se už vo přestávce sbalí a prchají domů, protože nebudou čekat, co je v druhým dějství, protože to, nechcu říct, tragický, ale prostě je to nenadchlo nebo jim to nic nedalo nebo od toho čekali něco úplně jinýho.

EL: A chodíš do jiných divadel Brna?

Jo.

EL: Takže bys dokázal tak jako srovnat publikum Městského divadla a jiného brněnského.

To Městský divadlo má, voproti třeba Janáčkově a Mahence, tak mi připadne, že má podstatně víc jakoby mladých. Ta Hudební scéna má podstatně větší podíl mladejch diváků. Řekl bych, od těch 16 let, řekl bych do 30. To mají opravdu jakoby větší podíl, zatímco třeba Janáčkově divadlo, to je spíš takový zájezdový, kdy už opravdu lidi jezdí, buď že jsou pro to nadšení, a nebo, že jsou to zájezdy, kdy dostanou lístky za poloviční cenu, třetinovou cenu, a je to taková událost tý vesnice nebo podniku, že tam opravdu pojedou. Takový je to trošičku chladnější. Ale je to, samozřejmě, taky daný tou, jakoby ne hrou, ale vlastně tím divadelním žánrem, protože když má muzikál, kde na konci roztleská sál, tak je atmosféra určitě jiná, jako když pudu na Shakespeara, kde mám 14 mrtvol, tak na konci nebude ten sál skandovat: do toho, do toho. Takže člověk přece musí brát – každý to divadlo má vlastně trošičku jinej náboj, jinou atmosféru.

EL: A jaký byl tvůj nejsilnější divadelní zážitek?

Nejsilnější? To je asi těžký říct, protože každý ten zážitek..., pokaždý člověk může cítit něco jinýho. Strašně rád třeba vzpomínám na... když jsem se dostal na Otáčivý hlediště do Českého Krumlova, tak noční představení pod širým nebem, prostě to je něco úžasného, co člověk moc nezažije a cejtí, že tam ti herci hrají s láskou, že prostě nad nimi nevisí ten Damoklův meč, že něco pokazí, prostě... v uvozovkách, udělají... se tomu zasmějou a pokračují dál, je to uvolněný, není to taký sešněrovaný, jo? Třeba toto je nádherný představení. V poslední době jsem viděl ochotnický představení, který hrajou mladí od takých 14 let po nějakých 30 let, a prostě člověk z toho cítí prostě atmosféru, ale je to opravdu představení prostě... Těžko se asi řekne jedno, které bylo nejlepší.

EL: A když se zaměříme na to Městský divadlo, tam nějaký nejsilnější zážitek?

No nejsilnější asi Probuzení jara. To po prvním zhlédnutí to bylo tak jako vzít si provaz a jít se někam zhoupnout, protože to opravdu člověk odcházel a to byl v takový depresi, že netušil, co má dělat. Ale potom šel po druhý, tam už začal jakoby chápat, a prostě cítil, jakoby viděl konec, viděl jakoby atmosféru, takže věděl jakoby do čeho jde, a zároveň jakoby dokázal procítit jiný rozměr, takový hlubší, a vlastně už chápal jiný souvislosti a už se na to díval jinak. Řekl bych, že takový asi nejprocítěnější, takový prostě to nechalo ve mně asi největší zážitek.

EL: A kdo nebo co tě k divadlu přivedlo?

No v první řadě rodiče, ti byli takový, že: ano, jde se do divadla, to bylo takový to divadlo z povinnosti. A pak úplně asi takový to cink... nebo ne cinknutí, ale takový ten okamžik, kdy člověk najednou začal to divadlo milovat, byla vlastně, řekl bych, nutnost a povinnost, kdy se člověk blížil milovými kroky k maturitě a naše češtinářka nám prostě oznámila jakoby stylem: no, kdo bude chodit do divadla, bude mít u mě malé bezvýznamné plus a má šanci i odmaturovat. A nejhorší bylo překonat vlastně poprvé, podruhé, takový ten stud, že si člověk vůbec koupí ten lístek, a vůbec pude do divadla před spolužákama, protože jsme se podpichovali, že jenom blbci tam chodí - do divadla a podobně. Ale vlastně ne na poprvé, ale až na podruhé – představení – člověk poznal, že je to trošičku jinej svět než jakéj vlastně zažíval s rodičema. Tak vlastně se ve mně něco zlomilo, člověk pak začal k tomu divadlu mít jakoby čím dál vřelejší vztah.

EL: A z jakého důvodu nebo co tě vedlo, že navštěvuješ Městské divadlo?

Městský divadlo... Jaký důvod? Řekl bych, řekl bych, líbí se mi žánr muzikálu, to není třeba tak složitý nebo těžký na pochopení jak balet; je mi ten žánr prostě blízký srdci - takže jednak ten žánr, a pak možná díky tomu, že člověk v tom Městském divadle je asi nejčastěji z těch divadel brněnských, tak vlastně díky tomu, že zná i ty herce trošičku osobněj – jsou mu prostě bližší; tak kolikrát tam jde na to představení kvůli tomu hercovi, že ho uvidí, že uvidí, jak

vlastně hraje, jak tu roli ten den podá... Takže je to jednak vlastně, jak jsem říkal, kvůli tomu žánru, a pak vlastně i kvůli těm hercům.

EL: A dokázal bys popsat nebo vystihnout svoje pocity po představení, které si navštívil v poslední době? Co tě naštvalo nebo nadchlo na představení?

Co mně nadchlo? Nebo naštvalo... To je dobrý. Poslední představení byl Mozart; tam... jako naštvalo ta asi, to asi nic... co mně nadchlo. Bylo úžasně zahraniční... Jo, jo, naštvalo mě – paní v pokladně mi prodala lístek do 12 řady, nepustila mně na schody. Ale... Teda asi takhle... ne, předtím teda, už hodně dávno teda, jsem byl na Jméno růže – tak tam, že jim to trošičku logicky nesedí, ale budiž... Jo, jako, samozřejmě, ale to by člověk musel mít program nebo... prostě text přesně v ruce a vzpomenout si přesně kdo a kde – oni prostě jmenovali jméno a k němu řád a ono to nesedělo, jo. Takže byl prostě z jiného řádu; jako pár takových drobných historických chyb, ale to tak trošičku těší, když je člověk na teologický fakultě...

EL: Kdyby se ti divadlo nebo ten daný kus nelíbil, dokázal by sis představit, že bys odešel v půlce?

Asi by ch si to, no, dovedl představit... Asi bych to dotrpěl až do konce, jo. Dotrpěl bych, abych viděl i ten hořký konec, že si bych neodešel, což se mi zatím... zatím jsem ze žádného představení neodešel. Je pravda, že jedno představení v Mahence jsem prospal, jo. To vím jako, to... to člověk nevěděl opravdu... to jsem prospal. Teď kom jenom přemýšlím, co to bylo za zahajovací představení úplně na začátku v tý Nový scéně...

EL: To bolo 2004. Vlasy.

A po nich? To tam lítali s tím slonem...

EL: Zahrada divů.

Jo. Tak to bylo asi nejslabší představení, který jsem tam viděl.

EL: To říká hodně lidí.

Možná bych řekl to, a teďka v poslední době mi k tomu naskakuje ta Mary Poppins, protože, asi to řeknu za sebe, tak jako za technika, prostě jsou to dvě představení, kdy je tam příliš moderních prvků a příliš je to postavený na technických možnostech toho divadla a ztrácí se v tom vlastně trošičku jakoby ti herci, protože to opravdu: když už to máme, tak to v tý hře musíme udat, jo? Takže tak bych to asi přirovnal.

EL: A když se zaměříme na oblíbený muzikál, co se ti na něm líbí? Jestli hudba, nebo efekty, zpěváci nebo scéna, výprava?

Takže teďka jsme vyřešili, že efekty, těma mně jako... na výkon herců, takže těma mě jako moc neoslň, takže efekty to určitě nejsou. Hodně je to daný prostě v hudbě, je to o náboji, toho – tý hry, je to vo hercích, protože když z těch herců není cítit, že chtějí hrát, tak je to špatný. Takže říkám herci, hudba, protože asi když bude špatně napsaná hudba, tak sebelepší herec to nemůže vytrhnout, ale hodně, hodně jsou to herci a hudba. Případně jakoby provedení, na posledním místě jsou ty efekty a nějaký příliš okázalé věci.

EL: Vyhovují ti v divadle přestávky? Nebo bys to všechno radši jel bez přestávky najednou?

No. Někdy to jako dokáže ta přestávka roztrhnout tu myšlenku a ten děj, ale zase ono je to takový vhodnější, že člověk jako má čas si třeba s tím partnerem popovídat, že přeci před tím divadlem jenom čeká, až se začne hrát – tak to není takový příliš o tom si popovídat, o tý přestávce si může prohodit pár slov i o tom jaký je to představení, jestli je to, co od toho čekal – nečekal. Takže ta přestávka je tam jakoby vhodná nebo je dobrá, a zase po představení, ty představení někdy končí poměrně pozdě v noci, tak už člověk je jakoby rád, že to vezme dom a může se jakoby vyspat na další den, takže tam už si tolik nepopovídá, jenom to zhodnotí. Myslím si, že pro tu jako společenskou událost je ta přestávka dobrá. No ale je to brané jakoby globál, celý společensky, pro tu hru by to, samozřejmě, bylo lepší bez tý přestávky. Ale zase někdy je to dobře, že jo? Například, že začnou herci a nemají třetího do páru, é, třetího k sobě a podobně.

EL: Víme, že v areálu Městského divadla je spousta restaurací; navštěvuješ i Divadelní klub? Třeba před představením nebo po představení?

Před představením na to člověk příliš času nemá a po tom představení, tak jako ne. Je to takový... příliš mě to tam jakoby neláká, nebo ne neláká, já nevím jak to říct, ale v poslední době jsem tam nebyl. Spíš si vzpomenu, jak si vzpomínala ten klub, spíše na období, kdy měl Junák svoji Junákovu bídu a přejížděl do Krpole. V té době jsem hodně navštěvoval jakoby tu jeho hospůdku, kde on jakoby chodíval hrát po představení ještě, tak to bylo takový jako pěkný, že to ještě dožil, ale... teďka už moc ne. Protože to možná není takový příliš osobní, protože ty herce tam člověk tak moc nepotká a není to tak osobní, pokud tam ti herci přijedou, tak už to mají spíš jako sami pro sebe a sami si chtěou vodpočnout.

EL: A jaké další brněnské kulturní instituce navštěvuješ?

Tak vynecháme kostely, že jo... to je taky kulturní instituce částečně... takže kostely, tady byli divadla, občas zajdu na nějaký koncert, ale to buď teda... nebo koncert, teda spíš vážná hudba, takže Filharmonie Brno, a nebo třeba koncerty tady v Duchovním centru, potom vobčas Janáčkovovo divadlo, Mahenovo divadlo, sem-tam Husa na provázku – z těch větších, a potom teda ochotnický divadla, co tak různě hrajou po Brně a po okolí. A to je tak všechno co mě teďka napadá, no a pak třeba koncerty, když třeba přijedou Čechomorý, který mám rád a podobně. Takže zajdu na třeba trošičku větší koncert nebo i na komorní...

EL: A za poslední měsíc si byl někde? Když nepočítáme divadlo.

No v divadle. Teď mám vokno. No za tento měsíc jsem byl dvakrát v divadle. Nebo třikrát? Dvakrát? Na Tarzanovi – ochotnický divadlo, ale nevím, zdali bys to mohla zarátat za měsíc, že jo?

EL: To bylo nějakýho 24. Října, je to možný?

No, tak vidíš. To je ještě měsíc.

EL: A je pro tebe divadlo finančně nákladná záležitost?

No s tou, s kterou bych chtěl chodit, tak je to finančně nákladná záležitost, ale díky tomu, že je třeba na tu Hudební scénu umožněnej vstup na schody, tak to není jakoby zas tak přemrštěná cena. Jo? Na ty schody je to finančně... se to dá unést, aby člověk šel do toho divadla 4-krát za měsíc. Zatímco prostě... kdybych měl dát pětistovku 4-krát za měsíc, tak už je to poměrně nákladné, ještě když chce třeba někoho pozvat, aby tam ještě šel třeba s někým, tak je to už opravdu poměrně vysoká cena.

EL: Tak dáme poslední otázku. Co tě vede k návštěvě Městského divadla? Jestli repertoár nebo víš, že půjdeš posedět s přáteli, nebo to máš jako společenskou událost? Nebo tam jdeš řešit nějaké obchodní záležitosti?

Je to společenská událost, jakoby, řeknu, společenská událost formou vodpočnout si, přijít třeba na jiný myšlenky a zároveň repertoár, protože za poslední tři roky není moc představení, které bych vůbec neviděl, takže třeba alespoň jednou, aby člověk viděl, jo, o čem to představení je, jak ho ti herci nebo režisér zpracoval, herci zahráli, a jak se opravdu člověkoví utkví v paměti a někdy se mu to tak s odstupem třeba měsíce nebo dvou měsíců si na to zajde ještě jednou a opravdu ještě někoho pozve, aby tam nebyl sám, takže je to zase spíš společenská událost tam jít s někým a strávit prostě příjemný večer v pěkném prostředí a v pěkný atmosféře, a zároveň prostě strávit pěkný večer i s někým, s nějakou blízkou osobou, kdy to může vyústit v příjemný posezení v nějaký tý vinárně nebo restauraci nebo třeba jen večerní procházku Brnem.

EL: Tak já se ještě podívám... ještě ti dám jednu. Sleduješ, vezmeme to obecně, sleduješ brněnské kulturní dění? Bedlivě?

No bedlivě určitě, samozřejmě, člověka do určitý míry to dění zajímá nebo když se jakoby něco dozví, tak mu to prostě není úplně jakoby jedno. Nejsu takový ten, kdo by opravdu každěj drb, co se kam donese prostě hnedka o něm věděl a sledoval to. Takže v tomto nejsu, ale určitě když se začne rozebírat, že se na půl roku zruší jako scéna Janáčkovovo divadla, tak to

samozřejmě člověka nenechá klidným a přemýšlí, co bude po tom, protože když se to jednou zruší, tak už se to dává špatně dohromady. Takže samozřejmě ta úroveň pak klesá, když se tady řešila stavba nebo rozšíření Městského divadla, tak to člověka zajímalo. Takže sleduji.